

תה"ג 24844/09 - היוזץ המשפטי לממשלה נגד דוד בלומברג, מיכאל יהודה אליו עקנין

בית המשפט המחוזי בירושלים

תה"ג 18-09-2024 מדינת ישראל נ' בלומברג(עוצר) ואח'

לפני כבוד השופטת חנה מרום לומפ
העוותר היוזץ המשפטי לממשלה על ידי עו"ד אבי קראונברג ועוד עו"ד
תמ כהן

נגיד המשיבים
1. דוד בלומברג (עוצר) על ידי עו"ד עזריאל פרידנברג
2. מיכאל יהודה אליו עקנין (עוצר) על ידי עו"ד יניב שגב

החלטה

לפני העירה להכריז על המשיבים, דוד בלומברג (דוד אלזערא) (להלן: "**משיב 1**") מיכאל יהודה אליו עקנין (להלן: "**משיב 2**"), כברי-הסgebra על פי סעיף 3 לחוק ההסgebra, התשי"ד-1954 (להלן: "**החוק**"), בגין עבירות הונאה בהן הם מואשמים בצתפת (להלן: "**צתפת**").

רקע

1. בין מדינת ישראל ובין צraftת ק"מ הסכם הקבוע הדדיות בהסgebra עבריים, והוא האמנה האירופית בדבר הסgebra, אשר פורסמה בכתב אמנה 647, כרך 17, בעמ' 87 (להלן: "**האמנה**") (נספח ב' לעירה).

2. ביום 4.7.17 הגישה ממשלה צraftת, באמצעות שגרירות צraftת בישראל, בקשה להסגיר לידייה את המשיבים בגין עבירות הונאה מע"מ שביצעו בצוותא חדא (נספח ג'-ד' לעירה) (להלן: "**בקשת ההסgebra המשותפת**"). ביום 4.7.17 הגישה ממשלה צraftת, באמצעות שגרירות צraftת בישראל, בקשה להסגיר לידייה את משיב 2 בגין עבירות הונאה ופשיטת רגלי פלילתית (נספח ג' ו- ה' לעירה) (להלן: "**בקשת ההסgebra נגד משיב 2**"). ביום 29.8.18 הורתה שרת המשפטים, הגב' אילית شكד, מכוח סמכותה לפי סעיף 3 לחוק, על הבאת המשיבים לפני בית המשפט המחוזי בירושלים, על מנת שיקבע האם הם ברוי-הסgebra לצraftת (נספח א' לעירה). על פי בקשות ההסgebra, מדובר בעבירות על פי סעיפים שונים לקוד הפלילי הצרפתית. בגין בקשת ההסgebra המשותפת בעבירות: הונאה בחבורה, הלבנת הון בנסיבות מחמירות, קשרת קשור לפשע שעונשה 10 שנות מאסר. בגין בקשת ההסgebra נגד משיב 2 בעבירות: הונאה ופשיטת רגלי פלילתית.

3. לפי סעיף 2(א) לחוק "בחוק זה עבירה הסgebra היא כל עבירה שאילו נ언ירה בישראל דינה מאסר שנה או עונש חמוץ", העבירות המפורחות בבקשת ההסgebra המשותפת הן עבירות הסgebra (UBE) (UBE) קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות - עבירה לפי סעיף 415 סיפה לחוק העונשין, תש"ז-1977 (להלן):

עמוד 1

"**חוק העונשין**"), עבירה שהעונש המקסימלי הקבוע בצדה הוא עד 5 שנות מאסר, עבירת ציוף בנסיבות חמירות- עבירה לפי סעיף 418 לחוק העונשין, עבירה שהעונש המקסימלי הקבוע בצדה הוא עד 5 שנות מאסר, עבירת הלבנת הון- עבירה לפי סעיף 3(א) לחוק איסור הלבנת הון, תש"ס- 2000 (להלן: "**חוק הלבנת הון**"), עבירה שהעונש המקסימלי הקבוע בצדה הוא עד 10 שנות מאסר. כמו כן, העבירות המפורחות בבקשת ההסגרה נגד מшиб 2 הן עבירות מנהלים ועובדים בתאגיד- עבירה לפי סעיף 4(1) לחוק העונשין, עבירה שהעונש המקסימלי הקבוע בצדה הוא עד 5 שנות מאסר ועבירה לפי סעיף 4(2) לחוק העונשין, עבירה שהעונש המקסימלי הקבוע בצדה הוא עד שנתיים מאסר ועבירת קבלת דבר במרמה- עבירה לפי סעיף 415 לחוק העונשין, עבירה שהעונש המקסימלי הקבוע בצדה הוא עד 3 שנות מאסר).

בקשות ההסגרה

בקשת ההסגרה המשותפת למшибים

4. על פי הנטען בבקשת ההסגרה, עסקין בפרשת הונאה רחבה הייקף שהתרחשה בין השנים 2008-2009 במסגרתה בוצעו בשוק מכוסות הפחמן במדינות האיחוד האירופאי הונאות אשר התב�טו על שיטת הונאה נפוצה באותה תקופה: "קרוסולות המע"מ". מדובר בשיטה לפיה, נרכשו מכוסות פחמן בעסקאות הפטורות מע"מ, המכוסות נמכרו בטור המדינה לחברת תוך גב'ית מע"מ בגין העסקה עברו רישיונות המדינה (לעתים לפני או אחרי שנעשו מסחר עסקאות עם "חברות קש", שככל מתרtan לטשטש את עיקבות החברה הראשונה בשרשראת) והימנעו מكونת מהעברת המע"מ לרישיונות המדינה. המшибים שימשו כמנהלי החברה שוחרה במכוסות פחמן בהיקף נרחב (Muller Assets Holdings). במשהיהם הוננו המшибים את ממשלה צרפת, בכך שהoulderו תשלומי מע"מ בסך כ-51 מיליון אירו.

5. בבקשת ההסגרה נתמכה בחומר ראיות כדלהלן: דוחותCHKIRAH, פרוטוקולי תشاול של מшиб 1 ומעורבים נוספים בצרפת בפני שופט חוקר, והאונזות סתר.

בקשת ההסגרה נגד מшиб 2

6. על פי הנטען בבקשת ההסגרה, בין השנים 2004-2006 שיווקה חברת Solyweb (בבעלות מшиб 2) חברות תקשורת וציד טלווניה של חברת Bouygues Telecom (להלן: "**חברת BT**"), כשוק משנה. הכנסותיה התב�טו על عملות שקיבלה מהשוק Stock-com. בפועל, כניסה Solyweb להתקשרות עם השוק Stock-com, במטרה להוציא במרמה כספיعمالות, באמצעות יצירת מצגי שווה, להגדלת מסטר הקווים עליהם דיווחה Solyweb. היא איתרה לקוחות פוטנציאליים ממAGER הלוקחות של BT ומגמורים אחרים, פנתה לлокחות אלו והצעה להם מחירי מבצע עבור חברות תקשורת או טלפון מתנה. אל לקוחות שהסכימו להצעה, הגיעו וציצו מכירות של Solyweb שהחתיימו אותם על מסמכים חבילות התקשרות כאשר בפועל לא התכוונה Solyweb לספק את המוצרים שהבטיחה, אלא רק לספק לידי פרטים אישיים של לקוחות בהם עשתה שימוש כדי לנפח את כמות דיווחי המכירות שלה. בפועל, לקוחות לא קיבלו את המוצרים ש-Solyweb הבטיחה להם, לקוחות גלו שנפתחו על שם קווים נוספים או חברות נוספות שלא הסכימו עליהם. כתוצאה מעשה אלו קיבלה Solyweb عملות בסך כולל של כ-3,900,000 אירו מהשוק Stock-com. מיד עם קבלת הכספי העביר מшиб 2 את הכספי מחשבונה של Solyweb

לחברות שונות בבעלותו או בשליטתו של מшиб 1 וחלק מהכיספים אף הועברו לחשבונותיהם הפרטיים של המשייבים.

.7. בגין מעשים אלו, ביום 25.6.14 הורשע מшиб 2, שלא בנווכותו בעבירה של פשיטת רג'ל פלילתית (אי דיווח חשבונאי) ובבעירות מרמה כלפי 13 לקוחות של חברת Solyweb ונדון ל- 30 חודשים מאסר בפועל וקנס של 50,000 אירו. ציון, כי מшиб 1 הורשע יחד עם מшиб 2 באותו כתוב אישום, ונדון אף הוא ל-30 חודשים מאסר בפועל. עוד ציון בבקשת ההסגרה נגד מшиб 2 כי בשל העובדה שמשיב 2 לא היה מוצג במשפטו, הוא יהיה זכאי למשפט חוזר, ככל שיבקש, לאחר הסגרתו לצרפת.

.8. בקשה להסגרה נתמכה בחומר הראות כדלהלן: פסק דין נגד המשיבים המתיחס לריאות שהוצעו בפני בית המשפט, הודעתו של מшиб 1, הודעתו של נאשם נוסף רמי ואلين, הودעתה של יו"צ משפטית של חברת BT, תלונותיהם של לקוחות BT אודוט המרמה כלפים ודוח' הרשות לאיסור הלבנת הון לצרפת.

עיקר טענות הצדדים

.9. ב"כ מшиб 1 טען שלא הומצא למшиб זימון כדי לדין נגדו בפרשת "מולר" לאחר שהעביר השופט החוקר את התקיק בעניינו בבית המשפט, בניגוד לסעיף 7 להוראות האירופאית לסיוע הדדי (נ/3). כן בהתאם לסעיף 183 לחוק סדר הדין הפלילי הצרפתי, למшиб יש הזכות לערער ממשך שלושה חודשים על החלטה להעביר את התקיק לבית המשפט, מיום שבו העביר התקיק לבית המשפט. המשיב לא ערער על החלטה זו בזמן הקבוע בחוק משום שלא הומצא לידי הזימון כדי מושום שריצה עונש בבית הסוהר באותה תקופה.

.10. לטענת ב"כ מшиб 1, המשיב עברណו בגין עבירות אלו ואף שהה בגין במעט שנתיים מעבר לנדרש(נ/2). כך שבבקשת הסגרה זו אין חידוש על בקשות ההסגרה הקודמות ומדובר בסיכון כפול.

.11. עוד טען ב"כ מшиб 1 לגבי סייג תקנות הציבור. כי אם יוסגר המשיב לצרפת הוא צפוי לרצות את יתרת עונשו בתנאי בידוד מוחלט עקב סכנה ממשית לחיו וזה עלול להוביל לפגיעה נפשית ופיזית והדבר יגרום לו עינוי דין ממשי. הוא הפנה למסמך (נ/1) ממנו עולה, כי קיימת למшиб סכנות חיים גופנית קונקרטית אם ירצה את עונשו בתנאי בידוד. לדבריו, מшиб 1 ישאה בבידוד וזאת לאור כך שבמעבר שלטונות צרפת מסרו לו ש"אמצעי הבידוד הם לטובתך האישית" וכי "השבתו באגף מבוגד הינה הכרחית והוא האמצעי היחיד להבטחת שמירה על שלום גופו". עוד הפנה לסעיף 3 לאמנה האירופאית להגנת זכויות אדם (נ/3) לפיו לא ניתן להחזיק אדם בבידוד מעל 20 יום.

.12. ב"כ מшиб 1 הוסיף וטען, כי לא מתקיים עקרון ההבדדות ממשום שצרפת אינה מסגירה את אזרחיה וגם אזרחים ישראלים למדיניות זרות. הוא הפנה בעניין זה למקראה של יצחק ברזולי אלחנן, אזרח ישראליל' לא צרפתי אשר בעניינו לא התקבלה בבקשת ההסגרה לישראל (נ/4) ועל כן מן הדין ומן הצדק לפעול כך גם בענייננו ולא לקבל את העתירה להכרזת אזרח צרפתי השווה בישראל כבר הסגרה לצרפת, קל וחומר כאשר מדובר במшиб שצפוי לשחות בתנאי בידוד בעת מאסרו.

13. בשולי הדברים טען ב"כ מшиб 1 לשינוי בהגשת בקשה להסגרה במשך 17 חודשים.

14. ב"כ מшиб 2 לא חלק על קיומה של הדרישה לאחיזה לאישום ועל כך שיש די ראיות לבקשת ההסגרה.

15. אשר לפرشת "סוליוויב" (פרשת הסולולר) ב"כ מшиб 2 טען, כי המדינה לא ידעה את המшиб על התנהלות הליך פלילי נגדו שהחל בשנת 2009 בニיגוד לזכותו למצאת מסמכים כדין. המדינה שלחה למшиб 2 זימון/ הודעה, אולם המכתב חזר. המכתב נשלח כתובתי באשדוד שם אף אחד ממשפחו לא גור מעולם וכתובת זו אינה מוכרת לו(נ/6). אף פסק הדין בעניין זה נשלח כתובתי זו (נ/7). לאחר שהמשפט נגדו התנהל ללא יציג משפטי ועל פי סעיף 77 לעתירה להכרזת המшиб כבר הסגרה לצרפת המшиб יאה זכאי למשפט חוזר לאחר הסגرتו, אין טעם בהסגרתו.

16. עוד טען לשינוי בהגשת העתירה להכרז על המшиб כבר הסגרה, משום שפסק הדין בפרשה זו ניתן נגד המшиб בשנת 2014 והעתירה הוגשה רק בשנת 2017.

17. אשר לפرشת "מולר" (פרשת המע"מ) ב"כ מшиб 2 טען כי לפי החוק הצלפטני, נאשם לא חייב להיות נוכח במשפטו ויכול להיות מיוצג על ידי עורך דין פרט לסיג הקובלע שנשיא בית המשפט בוណון התקיק לא אישר הליך זה וחייב את נוכחות הנאים. אולם, סיג זה לא התקיים בענייננו משום שמשיב 2 לא ידע כי מתנהל נגדו הליך פלילי. הרשות בצרפת לא טרחו לברר את כתובתו העדכנית של המшиб. לדידיו, קבלת העתירה להכרזת המшиб כבר הסגרה על ידי מדינת ישראל, משמעו שהיא שלילת הזכות החוקית של המшиб להיות מודע להליכים פליליים התלוים וועמדים נגדו בגין חוק ההסגרה ולאמנה האירופאית לזכויות אדם. זאת ועוד, אם המшиб היה יודע שמתנהל נגדו הליך פלילי, היה ממנו עוז"ד שיציג אותו בהליך ולא היה צריך בהסגרה, כי הוא לא היה נדרש להיות נוכח בדיון. ביחס לפרשת "הסלולר" נעשו ניסיון ליידע אותו בכתבות אחרות אולם הדואר חזר. בפרשת המע"מ, לא נעשה אפילו ניסיון כזה לידעו, אך שהמכתב נשלח כתובתי לא נכונה ולא מדובר במקרה בו המшиб לאלקח את המכתב מהדואר כשנתבקש. עוד הוסיף וטען, כי אין לקבל את טענת העוטר שמדובר בעיה פרוצדורלית אשר צריכה להיבחן בצרפת, ולכן יש להסגר את המшиб לצרפת. לדידיו, לאור נסיבות אלה מתקיים סיג תקנת הציבור שkn נפגעוUrקייה של מדינת ישראל.

18. תחילת ב"כ העוטר טען ביחס למшиб 1, כי סעיף 7 אליו הפנה ב"כ המшиб הוא מהאמנה לעזרה משפטית ואין קשר בין הליך הסגרה. מכל מקום, לא הוגשה חוות דעת על מנת להוכיח את הדיין הזר בעניין זה.

19. ב"כ העוטר טען בעניינו של מшиб 1 שהתנהל כבר הליך הסגרה נגד מшиб 1 בפרשת הסולולר ושני המשבים הורשו. המшиб 1 הורשע בנוכחותו והושת עליון עונש של 30 חודשים מאסר. הוא החל לרצות את עונשו, נמלט מהכלא והגיע לישראל. הוא נעצר בישראל בעקבות בקשה להסגרה שעניינה המשך ריצוי עונשו והעמדתו לדין בגין בריחה ממשמרות חוקית. בית המשפט המ徇ז הכריז על מшиб 1 במסגרת

תה"ג 16-11-56517-11-56517 כבר הסקרה ודן בטענות שהעלתה מшиб 1 ביחס לעניין הבדיקה ודחה אותם. ב"כ העותר הבHIR כי מшиб 1 לא מבקש בענייננו בגין התיק, כאמור, ועל כן לא מתקיים סיכון כפול. עוד הוא הוסיף, כי התיק תלוי ועומד להחלטת בית המשפט העליון, ואם המшиб יוסגר בשל התיק כאמור, לא ניתן יהיה להעמידו לדין על הפרשיה בנדון ועל כן הוגשה הבקשה הנוספת שלפנינו.

20. אשר לטענת הדדיות, ב"כ העותר הפנה לע"פ 17/8304 דן למפל נ' היوم"ש וכן לע"פ 13/3158 שמלה נ' מדינת ישראל, בהן טענה זו נדונה ונדחתה.

21. אשר לטענת השהיי ביחס למшиб 1, ב"כ העותר טען כי יש קושי לטען טענה כזו כאשר מדובר באסירות נמלט והפנה לע"פ 15/3915 אסתר ים נ' היום"ש בו הבהיר עד להסירה נמשך 9 שנים ונקבע שמדובר בפרק זמן סביר בהתחשב בהליך ההסירה.

22. אשר לטענת המציאות ביחס לשני המшибים, ב"כ העותר טען כי אין מדובר בסיג לבקשת ההסירה- סיג תקנת הציבור, וטענה זו דינה להתרבר בצרפת בבית המשפט שדן בכתב האישום. עוד הוא הפנה לע"פ 04/3439 בזק נ' היום"ש שם נקבע, כי מקומן של טענות הגנה להתרבר במדינה המבוקשת. עוד הוסיף, כי בצרפת אין צורך בכתב אישום כדי שהמבקש ייחשב כנאשם ביחס לחוק ההסירה, ולכן ככל מדיניות לא ממציאות מכתבית התראה למבקשים על כתבי אישום נגדם טרם הגשת בקשה הסירה.

23. לאחר שהצדדים השלימו את טיעוניהם בישיבת יום 23.10.18, קבעתי כי ביום 18.12.18 תימסר ההחלטה במעמד הצדדים ובאי כוחם.

24. ביום 18.12.6, הודיע ב"כ מшиб 1 כי הוא מייצג גם את מшиб 2 והגיש בשמו בקשה דחופה להשלמת טיעון טרם החלטת בית המשפט בבקשת להכריז על המшиб כבר הסירה לצרפת. בבקשתו טען, כי העותר נסמך על מידע מוטעה ושקרי של רשותות צרפת במסמך הבהרה בכתב מיום 18.6.11 (להלן: מסמך הבהרה), כי על אף שמשיב 2 לאertiaץ למשפטו בפרשת "סוליווב" (פרשת הסולאר) באופן אישי, לא היה מיוצג, לא קיבל באופן אישי את פסק הדין, הוא קיבל אותו באופן אישי ללא狄וחי מיד עם הגיעו לצרפת ואז גם קיבל הודעה רשמית בדבר זכותו למשפט חוזר אם יגיש התנגדות לפסק הדין. במקרה זה, פסק הדין הראשון יבוטל והוא ישבט מחדש מחדש בגין אותם מעשים. מшиб 1 נסמך על חוות דעת של מר אריך מוטה, עורך דין, מומחה לדין הצרפתי מיום 18.12.3 לפיה פסק הדין ניתן "בהעדרו החזר" ולא "בהתדרו", ועל כן לפי החוק בצרפת, ההחלטה הניתנת "בהתדרו החזר" אינה מאפשרת עוד הגשת התנגדות. לפיכך, מшиб 2 לא יהיה זכאי למשפט חוזר על אף הצהרת הרשות בצרפת (ומכללא פסק הדין הראשון לא יבוטל), אלא הוא יהיה זכאי לערער על פסק הדין שניתן בפני ערacaת הערעור, על פי כללי המשפט בערעור. כמובן, ללא אפשרות לשמוע עדים כאשר סמכויותיהם של בית המשפט בערעור מצומצמות. מכאן, שהרשות בישראל עתרו להסגרת המבוקש על יסוד ממשנית זו. במצב דברים זה, תמנע מן המшиб האפשרות לברר את חפותו ותפגע זכותו להליך הוגן.

25. ביום 10.12.18 הגיע ב"כ מшиб 2 שלמה לבקשה דחופה להוספת ראייה חדשה. הוא הפנה לפסק הדין שניתן בczęść גנד מшиб 2, בעטיו מתבקשת ההסגרה, ובסיומו נחתם "iterative default" שמשמעותו "ערעור בהעדרו החוזר". לדבריו, סעיף 494 לחוק ההליך הפלילי הצרפתי קובע כי ב"העדרו החוזר", לא קיימת אפשרות לבקשה להtanegdoot לפסק הדין ולבקשה להישפט מחדש. ב"כ המшиб צירף חוות דעת מומחית לדין הצרפתי, ד"ר נתלי גרשון, לפיה בבקשת ההסגרה אינה חוקית ויש לדוחתה לאלטר. מחותן הדעת עולה, כי בהתאם לסעיף 489 לחוק סדר הדין הפלילי הצרפתי, פסק הדין שניתן בהעדרו של הנאשם יבוטל אם הנאשם יגיש התanegdoot לאכיפת פסק הדין והוא יזכה למשפט חוזר. בענייננו, הוגשה התביעה בתנegdoot לפסק הדין מחודש יוני 2014 ופסק הדין הפלילי מנובמבר 2014 שהוא אמר לקרים משפט חוזר בהמשך להtanegdoot המшиб ניתן בהעדרו החוזר של המшиб ואישר את פסק הדין מחודש יוני 2014. בהתאם להוראות סעיף 494 לחוק סדר הדין הפלילי הצרפתי, אין תוקף להtanegdoot לפסק דין פלילי שניתן בהעדרו של הנאשם אם הנאשם לא מתיצב לדין שנקבע בהמשך להודעה שנמסרה לו דין. בהחלטתו מנובמבר 2014 קבע בית המשפט הפלילי הצרפתי כי למרות שלא הוכחה שנמסרה לנagitם הודעה בעל פה או בכתב בקשר להזמנה לדין חוזר "הוא ידע את תאריך הדיון" וכটוצאה מכך החלטיט בית המשפט לאשר את פסק הדין מחודש יוני 2014 במסגרת פסק הדין שניתן בהעדרו החוזר של הנאשם. בהתאם לסעיף 498 לחוק סדר הדין הפלילי הצרפתי, ניתן להגיש ערעור כנגד פסק דין פלילי שניתן בהעדרו החוזר של הנאשם תוך 10 ימים מסירת פסק הדין. הזכות לערעור אינה דומה לזכות לקיים משפט חוזר בפני הערכאה המשפטית הראשונה. במסגרת הערעור רשאי הנאשם רק להגיש את טענותיו כנגד ההחלטה שכך ניתנה. גם ההחלטה הצרפתי חד משמעות וקובעת כי לא ניתן להtanegd ולזכות למשפט חוזר לאחר פסק הדין שניתן בהעדרו החוזר של הנאשם. אם כך, בגין למסקנת רשות צרפת לפיה ברגע שהמשיב יגיש לצרפת תימסר לו מידית הודעה לזכותו להtanegd ולקלל משפט חוזר, החלטת בית המשפט מחודש נובמבר 2014 ניתנת בהעדרו החוזר של הנאשם ואין ניתנת להtanegdות ולמשפט חוזר.

26. ב"כ העוטר בתגובתם לבקשה טענו, כי עם הגשת בקשותיו של המшиб מיום 10.12.18 ומיום 6.12.18 הם פנו לרשויות צרפת בבקשת הבירה ביחס לטענות שהועלו בבקשת אלה ולפיהם אינה מובטחת זכותו של מшиб 2 למשפט חוזר. הבהירות שנטקו מההרשויות בצרפת העלו שמשיב 2 אכן זכאי רק לערעור על ההחלטה שלא לאפשר לו משפט חוזר. אולם רשותה הבלתי בצרפת הבירה כי מшиб 2 יכול להגיש התanegdoot לפסק הדין והוא תידן בנוכחותו של מшиб 2 ורק לאחר הדיון, בית המשפט הצרפתי ייתן החלטתו ולא לפני הסגרתו. נכון האמור, ב"כ העוטר הדגישו כי ככל שיוכחה מшиб 2 בר הסגרה לצרפת, יוכל בצו הסגרתו תנאי לפיו כל פעולה אכיפה של רשות צרפת בהקשר לפרשת הסולר תוננה בערכיתו של משפט חוזר. על כן, עמדו ב"כ העוטר על הסגרתם של המשיבים לצרפת.

27. לתשובה לתגובתם של ב"כ העוטר הציג גם מшиб 1. ב"כ המשיבים טען שיש לדוחות את העירה להכרזת המשיבים כברי הסגרה לצרפת בשל היותה פסולה, נגועה בחוסר ניקיון כפיים ובהסתרת עובדות מהותיות מבית המשפט, מהמשיבים ומשלטונות מדינת ישראל. לדבריו, אף ב"כ העותרים בתגובתם הודיעו, כי הפרטים עליהם התבבסה בבקשת ההסגרה של רשות צרפת ובעקבותיה העירה להכרזתם כברי הסגרה לצרפת היו כזבים, שכן מшиб 2 אינו זכאי למשפט חוזר. עוד טענו, כי חוק ההסגרה לא קובע סמכות לבית המשפט להכריז על אדם בר הסגרה בתנאים, ולא קובע סמכות בבית המשפט לחייב את שר

המשפטים לקבוע תנאים בצו הסגירה. סעיף 14 לאמנה האירופאית בדבר הסגירה לא מאפשר להתנות תנאים באשר לאופן השיפוט של עבירה לגיבוי הוכחה המבוקש כבר הסגירה. כן טענו, כי צרפת עינה בחוק הפרוצדרה הפלילית בצורה מפורשת סייג הקובל שלא יסגר מבוקש אם קיימ השהוא לא זיכה להליך הוגן במדינה המבקשת. ענייננו, הפגיעה בזכויות המשיבים וודאית. לסיום הם טענו, כי הצעה לקבוע תנאים בצו הסגירה, נאמרה מהשפה ולחוץ, שלא בתום לב ובחוسر ניקיון כפיים מצד העותר באופן שידוע לו שלא ניתן להבטיח למבוקש הליך הוגן בצרפת. חוסר תום הלב של הרשות בישראל ובצרפת עלולים כדי פגיעה בთחות הצדק ופגיעה בתקנת הציבור.

28. בד בבד טען ב"כ המשיבים, כי נשפט הבסיס לעתירה נוכח העובדה כי עבירות מס והונאת מע"מ אין נכללות בהסכם הסגירה שבין ישראל לצרפת, בהתאם לסעיף 5 לאמנה הקובל, כי אדם יסגר בעבירות מסווג מיסים, תשומי חובה, מכס וחילופי מطبع אם הסכימו על כך הצדדים המתקשרים באמנה. לא קיימ הסכם כזה בין צרפת לישראל ומכאן שלא ניתן להסיג את המשיבים בעבירות, כאמור. יתרה מכך, ישראל לא חתומה על פרוטוקול מס' 2 לאמנה האירופאית בדבר הסגירה המבטל את סעיף 5 להסגירה ומחליפו בהוראות אחרות (רי' נספח ב'-ג' לתשובה המשיבים לתגובה מטעם העותר). לפיכך טען, שאם עבירת המע"מ אינה עבירה בת הסגירה לצרפת, כך גם שאר העבירות שהן נגזרות של עבירת המע"מ אין בנות הסגירה.

29. בדion שנערך לפני ביום 18.12.18 ב"כ העותר שבו על טענותיהם והציגו כי רשות צרפת התחייב להסכים לבקשת לעריכת משפט חוזר למשיב 2 והן צופות כי הבקשת תתקבל במסגרת החלטת בית המשפט. אם הבקשת לא תתקבל, רשות צרפת לא יוכל לאכוף את העונש שנגזר על משיב 2. ביחס לטענה כי מדובר בעבירות פיסיקליות בגין לא ניתן להסיג את המשיבים, משומ שUberot אלה אין נכללות בהסכם הסגירה בין ישראל לצרפת, ב"כ העותר טענו שאין מדובר בעבירות פיסיקליות (מס או אי-זיהוי) אלא מדובר בעבירות מרמה קלאסיות- הונאת קروسלה מול ממשלה מול ממשלה צרפת. ב"כ העותר הדגישו שמדובר במעשה מרמה מתוחכם באמצעות עקייצה של חברות קש.

30. ב"כ המשיבים שב על טענותיו בכתב, והציג כי מדובר בעתירה שבשקר יסודה. ביחס לטענה על עבירות המס, ב"כ המשיבים טען, כי ההונאה במקורה הנדון גורמה נוכח אי תשולם מע"מ. כן טען, כי עבירת הלבנתה הון לפי החוק הישראלי קיבלה תוקף של עבירת הסגירה רק בשנת 2016 והעבירות בוצעו קודם לשנה זו. כן טען, כי עבירת קשירת הקשר איננה עומדת בפני עצמה מקום שה"פצע" אינו בר הסגירה.

דין והכרעה

הליך הסגירה - המסתגרת הנורומטיבית

31. חוק הסגירה מסדיר את המנגנון המאפשר הסגירת אדם הנמצא בישראל, לידי מדינה אחרת המבקשת להעמידו לדין פלילי בשטחה, כאשר ישראל והמדינה האחרת חתומות על הסכם או אמנה בדבר הסגירת עברייןיהם. למרות הפגיעה בחירות הפרט, החוק מאפשר הסגירה משום שישראל מחויבת לסייע למאבק

הבינלאומי נגד הפשיעה ובכך גם נמנעת הפייתה למדינת מקלט לעבראים.

32. סעיף 2 א' לחוק מציב מספר **תנאים מצטברים להסגרה**, שבהתיקיימם ניתן להכריז על אדם כבר-הסגרה. תחיליה, נדרש, כי בין מדינת ישראל למדינה המתבקשת קיים הסכם בדבר הסגרת עבריינים (סעיף 2א(א)(1) לחוק). בענייננו, חתמו ישראל וצופת על האמנה בדבר הסגרה כאמור. בנוסף, כי נאשם נתחייב בדיון במדינה המבקשת בשל עבירה הסגרה (סעיף 2א(א)(2) לחוק) שהיא עבירה שאילו עבירה בישראל דינה מאסר שנה או עונש חמור מזה. זהוי למעשה דרישת "הפליות הכפולה", לפיה נדרש שהמעשה יהווה עבירה פלילית הן במדינה המבקשת והן במדינה המתבקשת. על התקיימותם של תנאים אלה לא חלקו ב"כ המשיבים.

33. תנאי נוסף להסגרתו של אדם הוא, שבין מדינת ישראל למדינה המבקשת תהא הדדיות ביחסו להסגרה (סעיף 2א(ב) לחוק). תנאי זה ידוע בהמשך.

34. הסיגים להסגרה מנויים בסעיף 2ב(א) לחוק. ביניהם הסיג ממנו ביקש להיבנות ב"כ המשיבים והוא, כי היענות לבקשת ההסגרה עלולה לגרום בתקנת הציבור (סעיף 2ב(א)(8) לחוק) בשל תנאי המאסר בבודוד להם צפוי משיב 1. כמו כן נטען באשר לשני המשיבים לשינוי בהגשת הבקשה. סיג זה ידוע אף הוא במסגרת הדיון בטענות המשיב בהמשך.

35. **הנטול הראייתי** הנדרש לצורך הכרזה על אדם כבר-הסגרה קבוע בסעיף 9(א) לחוק, לפיו, בית המשפט הדן בבקשת ההסגרה יכריז על מבקש בר-הסגרה אם הוכח בפניו שישן "**ראיות שהיו מספיקות כדי להעמידו לדין על עבירה זאת בישראל, וכי נמלאו שאר התנאים הקבועים בחוק להסגרתו**". בית המשפט העליוןקבע באופן חוזר ונשנה כי הרף הראייתי הנדרש בגדירה של בקשה להכרזה על המשיב כבר-הסגרה, הוא "אחזיה לアイשם". כאמור, על כן לא חלקו ב"כ המשיבים.

36. כמו כן, נקבע סיג נוסף להסגרה בסעיף 1א לחוק-"**סיג להסגרת אזרח**". בהתאם לסעיף זה, אדם שעבר עבירות הסגרה לפי החוק ובעת עשיית העבירה הוא אזרח ישראלי ותושב ישראל, לא יוסגר אלא אם כן בבקשת ההסגרה היא כדי להעמידו לדין במדינה המבקשת, והמדינה המבקשת התחייבה מראש להעבירה בחזרה למדינת ישראל לשם נשיאת עונשו בה, אם הוא יורשע בדיון וווטל עליו עונש מאסר. משיב 1 אזרח ישראלי אך לא היה תושב ישראל בעת ביצוע העבירות נושא העתירה, בעודו משיב 2 הוא אזרח ישראל אשר היה תושב ישראל בעת ביצוע העבירות נושא העתירה.

37. עולה איפוא, כי לפנינו מספר שאלות הכרעה ביחס למשיבים :

אשר למשיב 1

א. **הראשונה** עניינה בטענה של עיות דין בכר שלא הומצא למשיב בדיון הזמן לדין שהתנהל נגדו במסגרת ההליך בצרפת.

ב. **השנייה** עניינה בטענה של סיכון כפול שהעלתה המשיב, כי בסיס בקשה ההסגרה בהליך דין, ניצבת אותה מסכת עובדות עליה נשפט המשיב בצרפת וריצה בגיןה עונש מאסר.

ג. **השלישית**, האם העונש הצפוי למשיב בצרפת ותנאי המאסר בividוד עלולים לפגוע בתקנת הציבור.

ד. **הרביעית**, האם השינוי בהגשת בקשה להכרזת העתירה להכרזת המשיב כבר הסגרה עלול לפגוע בתקנת הציבור.

ה. **ה חמישית**, האם התקיימו תנאי "ההבדיות" בגין ניתוח הכריז על אדם כבר-הסגרה. בסוגיית ההבדיות הוטעם, כאמור, כי אין בין צרפת לישראל "הבדיות ביחסו הסגרה", הויל וצרפת אינה מסגירה את אזרחיה לישראל.

אשר למשיב 2

פרשת "מולר"

א. **הראשונה** עניינה בטענה של עיות דין בכר שלא הומצא למשיב בדיון הזמן לדין שהתנהל נגדו במסגרת ההליך בצרפת והוא לא ידע על ההליך וכך נמנעה ממנו הזכות לミニי עורך דין שיציגו, כך שמתקיים סיג תקנת הציבור.

פרשת "הסלולר"

ב. **השנייה** עניינה בטענה של עיות דין, כך שבית המשפט בצרפת הרשיע את המשיב שלא בפניו ולא יציג משפטי. משכך אם המשיב יהיה זכאי לביטול פסק דיןו בצרפת "משפט חוזר" כפי שעולה מבקשת ההסגרה, אין טעם בהסגרתו לצרפת.

ג. **השלישית**, מתחמקדת בשאלת האם ההליכים בעניינו של המשיב كانوا בשינוי בשל הזמן שחלף מיום מתן פסק הדין הצרפתי ועד להגשת העתירה.

להלן אדון בטענות של המשיבים כל משפטי לגופו, מלבד טענות משיקות בהן אדון במאוחדר (עיות דין ושינוי):

عيות דין

38. בפרשת "מולר" המשיבים הליינו על כך שהרשויות בצרפת לא ידעו אותם על ההחלטה להעמידם לדין ולשפוט אותם בהעדרם, וכי הם לא דאגו להזכיר להם זימון למשפט. אין בידי לקבל טענה זו, ראשית, משום שהיא על המשיבים לעמוד בקשר עם הרשות בצרפת ולהתעדכן במתරחש בעניינם. שנית, אני

סבירה, כי המקום לעורר טענה זו, הוא בבית המשפט בצרפת בו תתריר אשמתם או חפותם של הנאשמים.

39. מקוםן של טענות הגנה, בהן טענת "יעוות דין" הוא במסגרת ההליך העיקרי במדינה המבקשת. בית המשפט בצרפת דין את מшиб 2 בפרשת הסולולר שלא בפניו, ובכך, לדידו, נגרם לו יעוות דין. אילו היהodon במדינה ישראל בעבירות המוחסוט לו בצרפת, הרי שלא יכול היה בית המשפט לשפט אותו ולהרשעו שלא בפניו, זאת בשל זכותו להליך הוגן, זכותו להגןון, והדרישה למשפט צדק. בית המשפט בצרפת הרשיע את המшиб שלא בנווכחותו, והדבר נעשה בהתאם לחוק הצרפתי, המתייר שיפוטו של אדם בפליליים שלא בפניו בניגוד לחוק בישראל, לפיו לא ניתן להרשייע אדם שלא בפניו, כיוון שלכל אדם הזכות להגןון, והזכות להליך הוגן, חלק מזכות האדם לכבודו. ברם, הרשות בצרפת התחייבו שעם הסגרת המшиб לצרפת, יערר לו משפט חוזר, בנווכחותו. זקקה על מערכת המשפט של מדינת צרפת כי משהחלהה לעורר משפט חוזר, תעשה זאת תוך שמירה מלאה על זכותו של המшиб להגןון ולשטווח בפני בית המשפט את סיפור המקרה לשיטתו, ותכריע את הדין ללא כל קשר להכרעה הקודמת שהתקבלה בהעדר הגנה. לטעמי, לא עליה בידי המшиб להוכיח פגמים מהותיים בהיליכי אכיפת החוק שכבר ננקטו נגדו, או להציג עלי פגעה ממשית וקשה הצפואה לו מצד מערכת זו באמ יוסגר, ואדרבה, ההתחייבות כי יערר לו הליך של משפט חוזר, יש בה כדי להבטיח שתינתן למшиб הזדמנות לשטווח את טענותיו באופן מלא בצרפת.

40. משכך, סבורה אני כי לא יגרם למшиб יעוות דין מעצם קיום משפט חוזר והדברים צריכים להיבחן במערכת המשפט בצרפת אף אם המшиб זכאי לביטול פסק דין, ולפיין יש טעם בהליך ההסגרה.

41. יזמין, כי לדוחית בקשת הסגרה מטעם של פגם בהוגנות ההליך המשפטי במדינה המבקשת ישנן משמעות כבדות משקל, והוא צפואה לפגיעה ביחסים הבינלאומיים בין ישראל לאותה מדינה. על כן יש לשמור קבלת טענה זו במקרים בהם מוכחת פגעה מהותית בזכות להליך הוגן, מה שאין כן בעניינו לאור החלטתسلطונות צרפת.

סיכום כפול

42. ב"כ מшиб 1 טוען, כי המסכת העובדתית בה הורשע בצרפת בגין פרשת "הסלולר", היא אותה מסכת עובדתית בಗינה הוגשה נגדו העטירה להכרזת המшиб כבר הסגרה.

43. הסיג להסגרתו של אדם מהטעם של סיכון כפול, עוגן בסעיפים 2ב(א)(4) ו- 2ב(א)(5) לחוק ההסגרה, הקובעים כדלקמן: "(4) המבוקש עמד לדין בישראל על מעשה העבירה שבגללו מבקשים את הסגרתו, ונמצא זכאי או חייב; (5) המבוקש הורשע במדינה אחרת על מעשה עבירה שבגללו מבקשים את הסגרתו, ונשא את עונשו או את החלק הנותר ממנו בישראל".

44. מטרת הדוקטורינה של סיכון כפול, היא "למנוע את הסיכון של העמדת נאשם פעמיים לדין בגין אותה

עבירה" (רע"פ 938/14 **עוואמי נ' מדינת ישראל**, (3.4.14)). בישראל, עוגן הכלל של סיכון כפול בסעיף 5 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 **"אין דנים אדם על מעשה שזכה או הורשע קודם לכן בשל עבירה שבו"**. בית המשפט העליון קבע באופן חזר ונשנה, כי המבחן האם עומדת הגנה כאמור, הוא מבחן "זהות המעשה". משמעו, כי נדרש זהות של היסודות העובדיים של המעשה הפלילי (האקטום ריאום), על פי ההגדירה המשפטית של העבירה (ע"פ 244/73 **רבר נ' מדינת ישראל**).((20.3.74))

45. בעניינו, המשיב יכול להתגונן בטענה זו רק אם יוכל證明 שהיסודות העובדיים של העבירות המופיעים בפסק הדין הכספי, חופפים במלואה ליסודות העובדיים של העבירות נושא העתירה. אולם, המשיב לא הוכיח טענתו בדבר זהות המעשים בין התקיק שנדון בצרפת לבין התקיק הנדון בעניינו ועיוון בעובדות המקירה מלמד אחרת. למעשה, בתיק שבגינו נדון, הורשע והושטו עליו 30 חודשי מאסר, והוא החל לרצות את עונשו, נמלט מהכלא והגיע לישראל. בעקבות כך הוגש בקשה הסגירה במסגרת תח"ג 16-11-56517-16 **היועץ המשפטי לממשלה נ' דוד בלומברג**, שהתקבלה. על החלטה זו הוגש ערעור ובגדרי ע"פ 17/5783 **דוד בלומברג נ' היועץ המשפטי לממשלה** (18.7.11.18), הערעור נדחה.

תקנת הציבור

46. לטענת ב"כ מثبت 1, הסגרת המשיב לצרפת אינה מתישבת עם תקנת הציבור, זאת כאמור בסעיף 2ב(א)(8) לחוק האוסר על הסגרתו של אדם למדינה המבקשת כאשר **"היענות לבקשת ההסגרה עלולה לפגוע בתקנת הציבור או באינטרס חיוני של מדינת ישראל"**.

47. בתי המשפט נדרשו בעבר לשאלת פרשנותו של מושג "תקנת הציבור" בגדדי חוק ההסגרה, שמעטם טיבו הוא עמוס (ראו למשל: ע"פ 4333/10 **לביא נ' מדינת ישראל** (13.2.2011), פסקה י'; ע"פ 8010/07 **חויזה נ' מדינת ישראל**, (13.5.2009) פסקה 68; ע"פ 2521/03 סירקיס נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(6) 346, 337 (2003); ע"פ 7569/00 **יגודיב נ' מדינת ישראל**, פ"ד נז(4) 585 (2002)).

48. בע"פ 2144/08 **מנדרוביץ נ' מדינת ישראל** [פורסם ב公报] (ניתן ביום 14.1.10) (להלן ע"פ מונדרוביץ), עמדה כבוד השופטת א' פרוקצ'יה על טיבו של מושג תקנת הציבור: "**עיקרון 'תקנת הציבור'** אוצר תחת **כינויים שונים**, שהמשמעות להם הוא **בחיותם בליית יסודות השיטה המשפטית הישראלית**. על **ערכים אלה** נמנית זכות היסוד של **נאשם בפלילים להליך הוגן**. בזכות זו **שלובה גם הדוקטרינה של 'הגנה מן הצד'**, אשר התפתחה בדורות האחראונים, והעצימה את הגנה על זכותו של **נאשם להליך פלילי** ראוי. **ערכים אלה מוחלים, על-פי שיטת המשפט בישראל, גם על החמורות שבעבירות המיחסות לנאשם בפלילים**" (שם בפסקה 110).

49. נפסק, כי מעשה ההסגרה יחשב כמנוגד לתקנת הציבור, אם יש בו כדי לפגוע בצוותה מהותית בתחושים הצדקה, המוסר והגינות של הציבור בישראל. עוד נפסק, כי היקף הפעלו של הסיג האמור יהיה קטן: **"בית המשפט לא ידרש לתקנת ציבור זו כענין שבסגירה, והשימוש בה כמחסום לא יעשה אלא**

במשורה" (ע"פ 7569/00 יגדייב נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(4) 529, 585 (2002), בפסקה 87). על הטוען לקיומו של הסיג של תקנת הציבור, רובץ הנטול, להציג "נתונים בדוקים, יוצאי דופן וכבדי משקל, אשר לפיהם תהיה הסגירה, בנסיבות המקירה, בגין מעשה בלתי צודק בעיליל או עתלה לכדי מעשה של העתרות קשה במובוקש. מובן, שהכוונה איננה לכך שהمبرוקש עלול להישפט ולהיאסר ולסבול עקב כך את סבלו של נאשם, עציר או אסיר, שהרי זו מטרתה הלגיטימית של ההסגירה ותוצאתה הטבעית. מדובר בהתפתחות שהיא מעלה ומעבר לتواצאה המשפטית המתוארת, אשר הינה צפוייה וטבעית" (בג"ץ 852/86 אלוני נ' שר המשפטים (10.3.87) (להלן **ענין אלוני**, בפסקה 17(ד)).

50. בית המשפט העליון שבוחן על כך, שמדובר בנטול כבד ומשמעותי, וכי על הטוען לקיומו לבסס טעنته על עובדות ונתונים בדוקים: "אין די בהעלאתן של טענות כלליות - טענות-של-סתם - ושותה עליו על הטוען **לייסד חשש ממשי לפגיעה בו שלא-שכדין**" (ע"פ 6914/04 פינברג נ' היום"ש, (7.3.05) בפסקה 17. ראו גם ע"פ 4596/05 רוזנטין נ' מדינת ישראל (30.11.05), שם נקבע, כי "**על הטוען לפגיעה בהוגנות ההליך להצביע על מכשלה קונקרטית**" (פסקה 29)).

51. כאמור, הפעלת הסיג של תקנת הציבור הוא בבחינת "חריג שבחריגים", ועליה להיעשות "**בזהירות ובארח מודוד, ותצטמצם למצוינים קיזוניים בלבד, שבהם החש לפגיעה בגין עקב ההסגירה היא בעלת עצמה וכוח מיוחדים**" (ר' ע"פ 2144/08 מונדרובייז נ' מדינת ישראל, בפסקה 114). זאת, לנוכח האינטרסים המדינתיים והבינ-מדינתיים החשובים המגולמים בדייני ההסגירה: פגעה ביחסים הבינלאומיים שבין ישראל לצרפת; חשש להפיקת ישראל למדינה מקלט לעבראים; פגעה בזכותו של מדינה להגן על עצמה מפני מי, שלטunteה, ביצע בשטחה מעשים פליליים; וסיקול מטרות מוסד ההסגירה (שמירה על שלטון החוק ומונעת מצב בו יצא חוטא נשכר). בשים לב לשיקולים אלה, קבע בית המשפט העליון, כי גם אם הכוח חש כלשהו לשלומו של מברוקש הסגירה, לא די באותו חשש ובית המשפט ימנע מהכרזה על היוטו בר-הסגירה רק במקרים בהם ישנה "**סבירות גבואה לכך שהברוקש אכן יפגע אם יסגור, וכי אמצעי ביטחון זהירות שינקטו לא ישאו פרי**" (ר' בענין אלוני, בפסקה 22).

52. כאמור, טעنته של ב"כ מшиб 1 כי הסגرتו של המשבב אינה מתוישבת עם תקנת הציבור, עומדת על שני נימוקים: השינוי בהגשת בקשה ההסגירה ותנאי המאסר בהם מшиб 1 בצרפת בעת ריצוי עונשו.

תנאי המאסר בבודד בצרפת

53. בעניינו, תマー ב"כ מшиб 1 את טענותיו בדבר תנאי הכליה בצרפת, בדו"ח השב"ס (נ/1) ובאמנה האירופאית לסיווע הדדי (נ/3). אלה מלבדים, לדעתו, כי בהסgartתו של המשבב לצרפת, נשקפת למшиб סכנה ממשית בשל תנאי הבידוד בכלל בעת ריצוי עונש מאושך. اي לכך, כמה למшиб הטענה שיש להחיל במרקחה דין הסיג להסגירה שבסעיף 2ב(א)(8) לחוק ההסגירה.

54. ביום 4.11.18 הגיע ב"כ מшиб 1 חוות דעת פסיכיאטרית שנערכה על ידי ד"ר אלי פולדינגר לעניין השפעותיו הנפשיות והגופניות של הבידוד בתנאי כליה. אצ"ן, כי חוות דעת זו לא התבessa על בדיקה

ספציפית של המשיב אלא הייתה כללית, ופירטה את ההשפעות הנפשיות והגופניות של בידוד באופן כללי, ולא הייתה מבוססת על ידיעה לגבי תנאי הכלילה בצרפת. כך שלענינו כלל לא הוכחה השפעת הבידוד על מושב 1 באופן ספציפי. לדידי, המשיב לא עמד בנטול הכבד להוכחת קיומו של סיג תקנת הציבור, ונראה כי חוות הדעת שהגש אף היא אינה מסיימת לו להרים את הנטול הנדרש, כאמור.

55. מעבר לכך, אך לאחרונה, בית המשפט העליוןקבע בענינו של מושב 1, בע"פ 17/835 **דוד בלומברג נ' היועץ המשפטי לממשלה** (18.11.7.11.18), בהליך בו נדון ערעור על הכרזתו של המשיב בר הסגרה לצרפת לצורך ריצוי יתרת עונשי המאסר שנגזרו עליו בשל הרשעתו בשורה של עבירות כלכליות בגין נדון ל-30 חודשים מאסר ובUberitatis ניסיון למרמה בה הורשע במהלך מאסרו בגין נדון ל-12 חודשים מאסר בפועל וכן על מנת להעמידו לדין בגין בריחה ממשמרות חוקית, כי שיקולי תקנת הציבור בשל בידודו במאסר לצרפת אינם מונעים את הסגרת המערער לצרפת לאור מציאותו של המערער להימלט מן הדין ולפתח בחשאי פרק חדש בחיוו תוך שימוש בישראל כמקלט, זאת על אף המשמעות הקשות שעשוות להיות להחזקתו בתנאי בידוד.

шибוי

56. בשולי הדברים טענו המשיבים לשינוי בהגשת העתירה להכרזת המשיבים כברי הסגרה.

57. אינני סבורה, כי המקירה שלפניו הוא מאותם מקרים בהם התקיימו "נסיבות חריגות-שבחריגות של שיבוי, העשויה לסקל את עתירתה של המדינה המבוקשת" (ע"פ 740/05 **שובייב נ' מדינת ישראל** (14.4.10), בפסקה 6). בענינו לא נתקיימו נסיבות יוצאות דופן המתוות את הCPF לעבר אי הסגרה.

58. אשר למשב 1, שיבו של 17 חודשים עד להגשת העתירה להכרזת המשיב כבר הסגרה, לא מגיע לכדי שיבו קיצוני הפוגע בתקנת הציבור, ונפסק לא אחת גם במקרים של שיבו שנמשך שנים רבות, כי הוא אינו מונע את הכרזת המשיב כבר הסגרה (ר' תה"ג (-מ) 13-11-14870 **היועץ המשפטי לממשלה נ' אסתור ים** (9.5.15)).

59. ביחס למשב 2 יוער שאון לו להלן אלא על עצמו, שכן לו היה נשאר בתחום צרפת ענינו היה מתברר מיד בסמוך לאיורע. שנית, אין מדובר בשיבו העולה כדי פגעה בתקנת הציבור, שכן שלוש שנים הם פרק זמן סביר כאשר עסקין בהסגרה. יזכיר, ששאלות אלה יעדמו לפתחה של הערכתה המבררת אשר תידרש להתמודד עם טענותיו לעוני דין שנגרם לו בשל השיבו.

60. בנוסף, כאשר מועלית טענה של שיבו בהגשת בקשה הסגרה, אין די בכך שהшибוי שינה את מצבו של המבוקש לרעה, אלא **"שומה על המבוקש להוסיף ולהראות כי הסגרה באותו נסיבות של שיבו עלה כדי להיות מעשה בלתי צודק בעליל ... אם בשל השיבו נוצרו נסיבות יוצאות-דופן כדי כן שהסתגרתו של פלוני באותו נסיבות תהא שකלה כנגד פגעה מהותית ברגשי הציבור והמוסר של הציבור בישראל"** (ראו ע"פ 3439/04 **בק (בוזגלו) נ' היועץ המשפטי לממשלה**, (29.12.04); וראו

גם ע"פ 6914/04 **פינברג נ' היועץ המשפטי לממשלה** (7.3.05)). ברי, כי בנסיבות המקרה של פנינו המשיבים לא הוכחו כי מדובר בנסיבות יוצאות דופן שיביאו לידי "פגיעה מהותית ברגשי הצדק והמוסר של הציבור בישראל" ו"מעשה בלתי צודק בעליל".

הבדדות

61. לטענת ב"כ משיב 1, אין על ישראל חובה להיעתר לבקשת ההסגרה שהוגשה על ידי צרפת, לאחר שצראת אינה מכבדת את עיקרון הבדדיות בין המדינות, והיא אינה מסגירה את אזרחיה לישראל.

62. עקרון הבדדיות מעוגן בסעיף 2א(א) לחוק אשר קובע, כי **"מדינת ישראל תנגה הבדדיות ביחסו הסגירה, אלא אם כן החלטת שר המשפטים אחרת"**. על חשיבותו של עקרון זה עמד בית המשפט העליון בע"פ **8801/09 מאיו נ' היועץ המשפטי לממשלה**:

"איןטרס נוסף המוגשים באמצעות ה策טרופותה של ישראל לאמנות הסגירה, כדוגמת אמנת הסגירה עם ארצות-הברית, הוא עקרון הבדדיות. ... עקרון הבדדיות הוא בעל משקל רב בדיי הסגירה והוא זה שלמעשה מאפשר את קיומם, שכן אף מדינה לא הייתה מסכימה להסגור מבלי שתדע כי בבואה העת אף בקשה שלא להסגרה **תיענה בחוב**" (ע"פ 7569/00; **ע"פ 22; 8801/09 מאיו נ' היועץ המשפטי לממשלה** (21.9.2010), בפסקה 21).

יגודיב נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(4) 529, 566-563 (2002)).

63. כאמור, טענתו של ב"כ משיב 1 בהקשר זה היא, כי תנאי הבדדיות לא מתקיים מקום בו ישראל מסגירה את אזרחיה למדינה אשר אינה מסגירה את אזרחיה שלא למיניות זרות ובכללן ישראל. טענה זו נדונה ונחתה בעבר על ידי בית המשפט העליון. נקבע, כי תנאי הבדדיות בכל זאת מתקיים, במצב בו המדינה אמונה אינה מסגירה את אזרחיה בגין מעשיהם מחוץ לגבולותיה, אך היא שופטת אותם בעצמה על אותם מעשים וזאת מכוח העיקנון של "או הסגירה או שיפיטה". **"די בכך שהמדינה המבקשת מידית לדין את אזרחיה אשר ביצעו עבירות מחוץ לשטחה חלף הסגרתם בכך לקיים את דרישת הבדדיות וזאת מכוח העיקנון של 'או הסגירה או שיפיטה'"** וכי עירוקן זה עולה בקנה אחד ומתיישב עם עירוקן הבדדיות (ע"פ 3234/10 **פלוני נ' היועץ המשפטי לממשלה** (16.1.11) (פסקה 19 לפסק דין של כב' השופט ס' ג'ובראן)).

64. עקרון זה פורש באופן תכליתי, מתווך מגמה להבטיח את הצורך בעשיית צדק והבאותו של העבריין לדין. קר, יתכןישראל תיענה לבקשת הסגירה גם מטעם מדינה אשר אינה נהגת להסגר את אזרחיה, אלא להעמידם לדין בשטחה גם על עבירות שביצעו במדינות זרות, שכן נהוג זה עונה על כל ה"או הסגירה או שיפיטה", ונתפס בהתאם כעומד בדרישת הבדדיות של הליך הסגירה (ר' ע"פ 6717/09 **ישראל אוזיפה נ' היועץ המשפטי לממשלה** (6.12.10) (פסקה 77)).

65. בהקשר זה יוער, כי ב"כ משיב 1 לא הוכיח טענתו זו מלבד הזכרת מקרה בודד, ולא העלה טעם המצדיק סירוב להתקיימות כל התנאים לבקשת הסגירה. יודגש, כי גם אם נמצא נקודת הנחה שנכונה טענת ב"כ המשיב שצראת אינה מסגירה את אזרחיה למדינות זרות, הרי שכדי לקבוע שתנאי הבדדיות אינם

מתקיים, היה עליו להוכיח כי היא אינה שופטת עצמה את המבוקשים. טענה זו לא נטענה על ידי ב"כ המשיב.

66. מעבר לכך, אף לאחרונה, בית המשפט העליון קבע בעניינו של מшиб 1, בע"פ 7835/17 **דוד בלומברג נ' היועץ המשפטי לממשלה** (7.11.18), כך: "כפי שצין המערער, צרפת אמונה בחירה במספר מקרים להעמיד לדין מבוקשים בשטחה ולא להסיגם לישראל. יחד עם זאת, בגיןוד לטענת המערער הדבר דוקא ממחיש את קיומם של יחסיו הסגירה הדדיים בין המדינות בהתאם לעקרון ה'הסגרה או שפיטה'. מילא, אין בסיס לטענה כי ישראל וצרפת אינן מקיימות יחסיו הסגירה הדדיים".

67. לאור זאת, לא מצאתו ממש בטענות מшиб 1 לעניין חוסר הדדיות ביחסו ההסגרה עם צרפת. בפרט, בהינתן כי טענות דומות נדחו בעבר, ובתי המשפט בישראל נהגים במשך שנים רבות לאשר בקשות הסגירה לצרפת (ע"פ 6384/11 **רוזי בן חיים נ' היועץ המשפטי לממשלה** [פורסם ב公报] פסקה 17 (5.2.2014)).

טענה לעיוות דין ופגיעה בהליך הוגן של מшиб 2

68. באשר לטענה לעיוות דין מצד מערכת המשפט הצבאית, אמן אף נתגלה כי רשות צרפת לא העבירה את המידע המדויק ביחס לזכותו של מшиб 2 למשפט חזר אמר יוסג'er לצרפת. אולם, לטעמי לא עלה בידי המшиб להצביע על פגעה ממשית וקשה הצפיה לו מצד מערכת זו במקרה שיוסג'er. אדרבה, התחייבותה של הרשות הצבאית לקבע תנאי בצו ההסגרה שם יוסג'er המшиб לצרפת, "ערוך לו הליך של משפט חזר, וככל שבית המשפט בצרפת יקבע שלא ניתן לו הזכות להליך חזר, איזי הרשות בצרפת לא יאכפו את העונש שנגזר על מшиб 2 בפסק הדין, ובמילים אחרות, כל פעולה אכיפה של רשות צרפת בהקשר לפרשת הסולולר תוננה בערכתו של משפט חזר, די בה כדי להבטיח שתינתן לשיב הزادנות נספת לשטווח את טענותיו ולא תפגע זכותו להליך הוגן. מכאן, שהוספותו של תנאי זה לצו ההסגרה, מרפא את הפגם שנפל בהליך ההסגרה המקורי, לאור הדין המצוי בצרפת. על כן סבורה אני כי לא נגרם לשיב כל עיוות דין או פגם בזכותו להליך הוגן ולא מצאתי בטענה זו כדי למסוט את כל בקשת ההסגרה, גם ביחס לבקשת הxsgrah המשותפת שענינה שונה, ולא עולה בה סוגיה זו. חזקה על מערכת המשפט של מדינת צרפת כי משחחיםיה לעורר משפט חזר, תעשה זאת תוך שמירה מלאה על זכותו של המшиб להציגו ולשטווח בפני בית המשפט את סיפור המקירה לשיטתו. אם הבקשה לא תתקבל, הרוי שלא ניתן יהיה לאכוף את פסק הדין.

האם העבירות לפיהן מבקשת הסגרת המשיבים בבקשת המשותפת הן עבירות בנות הסגרה

69. ב"כ המשיבים טועין כי מדובר בעבירות מסווג מס ומע"מ שאין עבירות ברות הסגרה לפי הסכם ההסגרה בין ישראל לצרפת ולפי סעיף 5 לאמנה. לא מצאתו לקבל טענה זו שכן עיון בעירה מלמד שמדובר בפרשת הונאה רוחבת היקף שהתרחשה בין השנים 2008-2009 במסגרתה בוצעו בשוק מכוסות הפחמן במדינות האיחוד האירופאי הונאות אשר התבוססו על שיטת הונאה נפוצה באותה תקופה: "קרוסולות המע"מ". מדובר בשיטה לפיה, נרכשו מכוסות פחמן בעסקאות הפטורות מע"מ, המכוסות נמכרו בתווך

המדינה לחברה אחרת תוך גבייה מע"מ בגין העסקה עבור רשות המדינה (לעתים לפני או אחרי שנעשו מספר עסקאות עם "חברות קש", שכל מטרתן לטשטש את עקבות החברה הראשית בשרשת) והימנעות מכוננת מההעברה המע"מ לרשות המדינה. מכאן שמדובר בעבירות מרמה כללאסיות ומתחכחות- הונאת קROLSלה מול ממשלה צרפת, ולא נכון להציג כעבירות מס גרידא שכן לב הבקשה הוא ההונאה והמרמה ולא אי תשלום המס.

סיכום

70. אשר על כן, אני מקבלת את העתירה ומכריזה על המשיבים ברי-הסגרה לצרפת, בגין העבירות המียวחות להם בבקשת ההסגרה. עם זאת, לאור הצהרת העותר ביחס לעבירות המียวחות למשב 2 בפרשת הסלולר, הסגרתו מותנית בעריכתו של משפט חוזר. ככל שלא תתקבל הבקשה למשפט חוזר, לא יאכוף העונש שנגזר עליו בשל עבירות אלה.

71. מאחר שמשב 2 היה אזרח ישראל ותושב ישראל בעת קרות העבירות נושא העתירה, הוא זכאי להגנה הקבועה בסעיף 1א לחוק ההסגרה, לשאת את עונשו בישראל, ככל שיורשע בדיון וידון לעונש של מאסר. מאחר שמשב 1 לא היה תושב ישראל בעת קרות העבירות נושא העתירה, הוא אינו זכאי להגנה הקבועה בסעיף 1א לחוק ההסגרה, לשאת את עונשו בישראל.

72. המשיבים יוחזקו בשמורתם בתו הסגורתם עד להסגרתם בפועל.

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 30 יום מהיום.

**ניתנה היום, כ"ז בטבת תשע"ט, 03 ינואר 2019, במעמד
ב"כ הצדדים והמשיבים.**